

altoos een praatje. Gewoonlijk eerst wat over Jans' rimmetiek en over het weer, en dan vraagt Rika altijd: „En hoe gaat het met de oude vrouw, Jans?” En altoos ook weer zegt Jans: „O, kostelijk, kostelijk! Ze heeft een gelukkigen ouden dag. Gezond en dan zoo'n besten, oppassenden jongen, m'n lieve ziel, wat kan je meer verlangen. Jonge-Krelis is een goeie jongen. Ik hoop maar, dat hij nog ereis een goeie vrouw krijgt, dat zeg ik altoos tegen vrouw Brand: „'k Hoop dat hij een goeie vrouw krijgt,” zeg ik tegen 'r, en dat meen ik; dat verdient hij.”

En altoos weer, als Jans dat heeft gezegd, krijgt Rika een kleur. Jans heeft geen beste oogen meer, anders had ze dat toch allang gemerkt. Maar al had ze 't gemerkt, dan had Rika er toch weinig om gegeven.

Wat kon het een ander schelen, dat Jonge Krelis laatst, toen ze aan 't straatschrobben was geweest, had gevraagd of hij water uit de haven voor haar mocht scheppen. Ze had hem wel uitgelachen, maar Jonge Krelis had 't toch gedaan. En na dien tijd kwam hij altoos voorbij wandelen, als zij aan 't schrobben was. En dan wou hij altijd weer waterscheppen, maar Rika wilde dat niet meer hebben, en dan had hij verder niet meer aangedrongen, maar was stilletjes blijven staan en dan had hij niemendal gezegd.

„Zoo'n nare jongen . . . om altoos maar te komen. Wat moest dat toch!” zei ze dan in zichzelf, en dan keek ze hem ereis aan en dan lachte ze hem uit, al kleurend tot achter de ooren en dan werd Jonge Krelis nog stiller en meer verlegen.

Iedereen kan dus wel begrijpen, dat ze niemendal om Jonge Krelis geeft, dat is duidelijk, en dat ze niet met Jans praat om hem te hooren prijzen. In 't geheel niet. Jans is een goede ziel, van wien ze wel houdt. Ze is blij, dat ze daar aankomt, nu kan ze weer eens vragen, hoe vrouw Brand het maakt.

„Zoo Jans, hoe gaat het? En de vrouw?”

„Och m'n lieve mensch; praat 'r niet van! Ellendig, treurig!”

„Zoo, wat dan? Is ze ziek?”

„Ziek? Wel neen, maar weet je dan niet wat er gebeurd is?”

„Gebeurd? Neen, wat dan? Toch geen ongelukken?”

„Och, lieve menschje! Wat een nacht! Verbeeld je, daar hebben ze me vannacht om een uur of vier Jonge Krelis thuis gebracht met vier man, op een draagbaar, doodsbleek, net als een lijk. De meester is 'r geweest en die zegt, dat hij twee ribben gebroken heeft!”

Rika had zeker haar linkerhand wat vol, want eensklaps valt de koperen emmer uit hare handen, luid rinkelend op de keien.

„En, — en — hoe — is 't nou met 'm?” vraagt ze.

„O, dat gaat nog al, de meester trok eerst een erg leelijk gezicht, maar hij zegt, dat 't nog wel goed zal afloopen, denkt hij; Jonge Krelis is een stevige, gezonde jongen en die kan tegen een stootje. Als er nu maar niemendal bij komt, dan zal 't wel gaan.”

„Maar hoe is dat dan toch gekomen, zoo ineens?” vraagt Rika, die nu weer heelemaal van haar schrik is bekomen.